

Kárpáti Dódi

Életajándék

Fejem alatt parkett a tenger.

Az ólomkatona az egy beolvasható ember, az ég meg éppen azt játssza, hogy ő a plafon.

A nagy beázás évében festve, hengerelve.

Kusza ágvilágot látok.

Benne üvegyertyák 110 voltal, hóvattával, lovacskával.

Kintről villamoszaj.

Kezem még gyerek. Úrhajóm csodamű-anyag, négy rakéta hajtja.

Öntapadós címke rajta.

Visszhangzik bennem a kaland motorjának alaphangja.

Lendítem expedícióm:

A padlóplanéta már távolról recseg.

Avítt bútorok diskurálnak sértett nyikorgással. – Töltené az időt inkább mással, inkább mással.

A vállfa, a sámfa naftalinos sárga.

Halkulva küzdenek Katonáék a gangon. Égi csónakkal kikötök egy sztaniolharangon.

Bekapcsol egy sor, világító selyemcukor. Kis hóember, Rőfimalac, lógó légi csodaszalon.

Ábrázatomon a mélység ajtajai kitért bámulatban. Felém néz fejem torzképe egy pompás gömbalakban.

Szerveim dagályként áradnak benne, folynak át egy másik értelembe.

Szappanbuborékként osztódik a kéretlen grimasz.

Képeim egymást villogva nézik. A ráncvonalak a családarcot idézik.

Ez legyen már valaki más, mondom. De minden rám bámuló karácsonyfadíszben apai, anyai vonás.

Feltámad a miazisten! A huzat, az ajtócsapkodás teremtő. Tombol az én-vihar.

Hajamra tüskeeső hull. Arcomra költöznek titokzatos jelek.

Kapaszkodva keres búvóhelyet a belső környezet. A falóra nem üti a negyedét.

Fényévvé válik a mögöttem hagyott csend-centiméter.

Már kicsoda vagyok.

Télapóként kondás a csilingelő ajándéklegelőn.

Őszt meresztő homlokomon boa.

Saját zajom Kilégzéstrombita.

Szebapsztok, Újévi Sertikék!

Egyiktek zöld, másik kék.

Néhány Apuka,

Pár száz Mamika.

Menjünk egy képzelt zsinórpadlásra együtt.

Ne nézzük, minek mennyi a kora.

Maradjunk kellő távolságban, mint függeszkedő égitestek, ha modellezik, hogy családtagok lesznek.

Miénk a káprázat.

Kedves rokonok! Ma ne essünk egymásnak.

Nem kell félni, doktor közeli azt mondja, túl fogjuk élni.